

BORY KOLANÍKŠČEJ

Pařezy na kopcích, úpatí odkrytá!
Kdypak sem dřívější krása vás zavítá?
Kampak se poděly krásy ty vábivé?
Kam větru šeptání, pokojné, lenivé,
Když listy bílého lesa jen šuměly,
Staré když sosny se kývaly, praštěly?
Kam jen se poděl houf ptáků, jenž zapěje,
Jehož hlas poslouchat na duši zahřeje?
Kde jen jsou ti vaši tvorové, zvířata?
Kde zvířat nory a brlohy, doupata?
Všechno už zmizelo; zůstalo na poli
Několik borovic zkřivených a holých!..
Slunce tam spaluje prostranství jalové,
Větvemi, jehličím, šiškami pokryté;
Když na ně pohlédneš, úzkost tě jímá hned:
Je jako zámek, jenž shořel, tak dřímá teď.
Jak město zaniklé, po něm jen pustina,
Jak močál rozlehlý, okolo slatina!..
Dříve když jsi vešel v les, to hned v očích svitlo,
Potěšilo na duši, za srdce tě chytlo,
Žes nejednou pomyslel se svým srdcem zjhlým:
Stále v lese, v nebi snad nebo v ráji stojím?!
Kam pohlédneš, krásně je: čisto, zeleň všude!
Les nos čistí, přivoníš, příjemně ti bude!
Co zaslechneš, veselí: šumí to tu, ladí!
Co pocítíš, jenom klid: srdce jímá, hladí!
Měkoulinká mechová lože rozprostřená
Dotykem se zavlní, celá příkrčená.
Borůvky a brusinky jako routy pnou se,
Černé, rudé, uzrálé plody z nich houpou se.
Tečky hub na zeleném, bělavém podloží
Barvami les oživí, ve shlucích se množí:
Skrze škvírku tu a tam kuřátek trychtýřky
Stydlivě se zvedají z mechové příkrývky.
Rozprostřeny po lese čirůvek kloboučky,
Vzdouvají se ryzce jak bažinaté loučky,
Zde pod smrky po hloučcích bedly vykukují,
Babky v lese borovém z hroudy vystupují,
Šedé, rudé, modravé holubinky dřepí, –
Každá roste zvesela, co je smutek, neví.